

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 3385/2019
03.12.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Катарине Манојловић Андрић и Добриле Страјина, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика адвокат из ..., против туженог IGB „Automotive Comp“ d.o.o Инђија, кога заступа Милутин М. Сретеновић адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/19 од 26.07.2019. године, у седници већа одржаној дана 03.12.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/19 од 26.07.2019. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 22/18 од 14.12.2018. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиље ради поништаја решења туженог од 13.12.2017. године као незаконитог и ради обавезивања туженог да тужиљу врати на рад и накнади јој трошкове парничног поступка са затезном каматом од извршности до исплате. Ставом другим изреке, обавезана је тужиља да туженом накнади трошкове парничног поступка у износу од 105.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 963/19 од 26.07.2019. године, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П1 22/18 од 14.12.2018. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је изјавила ревизију из свих разлога прописаних чланом 407. Закона о парничном поступку.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду, применом члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 49/2013 - УС, 74/2013-УС, 55/2014, 87/2018 и 18/2020, у даљем тексту ЗПП) и утврдио да ревизија тужиље није основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужили је на основу оспореног решења од 13.12.2017. године отказан уговор о раду на неодређено време са свим пратећим анексима због престанка потребе за њеним радом, јер је услед организационих промена код туженог укинута њено радно место ... у Сектору "ББ". Оспореном решењу туженог претходила је одлука од 04.12.2017. године којом је укинута радно место тужиле, а коју је тужени, као послодавац, донео на основу спроведене "Анализе радног учинка у циљу унапређења производних процеса" од 01.12.2017. године и закључио да постоји потреба за организационим променама у процесу производње. Након доношења одлуке о укидању, између осталог тужилиног радног места, тужени је 13.12.2017. године донео нови Правилник о организацији и систематизацији послова и одлуку о проглашењу наведеног технолошког вишка запослених, о чему је обавештена и синдикална организација код туженог. Како је одлуком туженог забрањено запошљавање нових радника до 01.02.2018. године, то није постојала могућност да се тужили понуди рад на другом радном месту. Тужили је 12.12.2017. године исплаћена отпремнина у бруто износу од 63.601,68 динара.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови применили материјално право садржано у одредбама чланова 158. и 179. став 5. тачка 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05, са изменама и допунама), одбијањем тужбеног захтева тужиле, налазећи да је било оправданог основа за примену отказног разлога наведеног у образложењу оспореног решења туженог.

Супротно наводима ревидента, у ситуацији када не постоји законска обавеза за доношење Програма решавања вишка запослених, као у конкретном случају, оспорено решење туженог је законито. Наиме, поступак утврђивања вишка запослених, који је претходио доношењу оспореног решења о отказу уговора о раду тужили, спроведен је у складу са одредбама Закона о раду, тако што је одлуци о укидању радног места тужиле претходио поступак оцене оправданости постојања радног места тужиле спровођењем "Анализе радног учинка у циљу унапређења производних процеса" од 01.12.2017. године и оценом послодавца, као његовим дискреционим правом, констатовано је да, између осталог, радно место тужиле није оправдало циљеве и очекивања, те да је у интересу унапређења организације рада потребно да се послови радног места ... укину и придодату пословима радних места радника у производњи, како закључује послодавац, тужени. У том смислу је истог дана 13.12.2017. године донет нов Правилник о организацији и систематизацији послова којим послови радног места тужиле нису били посебно систематизовани, већ су придодати пословима других радних места и донето оспорено решење. Наиме, тужили је отказан уговор о раду, јер је услед технолошких, економских или организационих промена код туженог престала потреба за обављањем послова које је обављала, што представља оправдан разлог за отказ, у смислу одредбе члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, па је оспорено решење законито.

Неосновано се ревизијом указује да је решење о отказу уговора о раду тужиле незаконито, јер је донето истог дана 13.12.2017. године, када је донет и Правилник о организацији и систематизацији послова којим послови радног места тужиле нису били посебно систематизовани. По оцени Врховног касационог суда, то што не постоји временска дистанца у доношењу наведених правних аката туженог, није од утицаја на законитост оспореног решења. Како из образложења оспореног решења произлази, правни основ за његово доношење је одлука о технолошком вишку радног места

тужиље од 04.12.2017. године, а да послодавац нема могућности да тужиљи обезбеди други посао који одговара њеној стручној спреми и радним способностима. Немогућност распоређивања тужиље на друге послове представља разлог за доношење решења о отказу уговора о раду, применом члана 179. став 5. тачка 1. Закона о раду, у ситуацији када је њено радно место укинато, односно укинати послови које је обављала. Како у моменту доношења оспореног решења, Правилник о организацији и систематизацији послова код туженог, који је ступио на правну снагу даном доношења, није предвиђао постојање извршиоца на радном месту ... у Сектору "ББ" и у Сектору "ВВ", оспорено решење туженог је законито, односно правилно је примењен отказни разлог који произлази из образложења оспореног решења.

Из наведених разлога, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**